

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra MOD

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 377.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139982999081040/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

ligesaa vist som den aldrig hjælper for Tandpine — saa søg Lægedom derfor som for enhver anden jordisk Lidelse paa det Sted, hvor Hjælpen kan ventes: Saa gaa selv til Øvrigheden — i Stedet for at stole paa mine Ord derom — tilstaa jer Brøde og lad Øvrigheden om Straffen. Hjælper dét saa ikke, men Samvittigheden bliver ved at plage jer endda, saa bær det i Guds Navn som et Kors, der er lagt paa jer. Kors og Lidelse skal vi alle døje, og uden dem saae vi vist aldrig Himlen aaben, mens vi er her i Verden.»

Tilio sagde ingen Ting. Doktor Luther gik hen til Vinduets og stod og saae ud.

»Kan vi nogensinde see Himlen aaben, mens vi er her i Verden!« spurgte endelig Tilio.

»Ja, vi kan. Jeg stod her, hvor jeg nu staar, for nogle faa Dage siden, og saae Himlen aaben. Det var i Anledning af min Faders Død. — Men det er kun sjælden og mest efter udstanden, svær Lidelse. Og det er kun som Glimt — der kommer *efter* alt det andet. Men det vil Folk begynde med, og de vil have det uden Lidelse, og det skal være det hele. Og saa bliver det hele til ingen Ting. — Det var det, I kaldte den store Forandring — — ak ja, det Ord det har I dog lært mig, det glæmmer jeg ikke. — Nej, min kjære Hans Lindenthal, nu er I vist paa den rette Vej. Nu har I Angst og søger Fred. — Thi Angst er ikke Frygt for at faa en sveden Hale i Helvede. Hvem intet andet kan bide paa, han skal snart finde sig Tryghed. Angst har kun den, der elsker Livet saa højt, saa det *kunde* blive ham et Himmerig. Han frygter nemlig, at det ikke skulde blive det. — Naar saa Freden er der, saa er alt vundet. — Blot ikke Hjertet lukker sig om sin Fred — —»

Tilio sad der endnu en Stund. Men han kunde mærke, at Doktor Luther ikke tænkte paa ham mere, — det var andet, han var optaget af. Saa sagde Tilio Farvel og gik. —

Det var sine egne Ord til Tilio, som Doktor Luther var falden i Tanker over: Blot ikke Hjertet lukker sig om sin Fred — — — Men det var jo netop det, Hjertet vilde gjøre. Der var vel saa ikke andet for — naar det *skulde* være — end at Hjertet kom til at lukke sig om saa meget som muligt, saa det blev svulmende fuldt — ikke blot af Fred, men — af Kjærlighed til alle de mange Mennesker, der nu boede i det sorte Kloster, og maaskee til adskillige fler — — om det saa maaskee kunde tvinges op af sit eget Indhold, saa det stod aabent ud mod den store Herlighed, mod Jord og Him-